

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **JUDr. K. V.**
bytem ...
zastoupena doc. JUDr. Bc. Tomášem Gřivnou, Ph.D., advokátem
sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1

proti

žalované: **ministryně spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2019, č. j. MSP-6/2019-ODKA/KN/1,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2019, č. j. MSP-6/2019-ODKA/KN/1, **se zrušuje.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplati žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám doc. JUDr. Bc. Tomáše Gřivny, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně je trestní soudkyní Okresního soudu v Chomutově a také předsedkyní tohoto soudu. Jako samosoudkyně rozhodovala v trestní věci sp. zn. 3 T 19/2019, v níž byli zastupitelé města Postoloprty obžalováni pro skutek spočívající podle obžaloby v tom, že v důsledku jejich jednání došlo dne 15. 1. 2016 k uzavření kupní smlouvy, již byla nemovitost ve vlastnictví města prodána soukromým osobám za cenu 1 000 000 Kč, ačkoliv její cena v daném místě a čase obvyklá činila 1 502 840 Kč. Obžalovaní tedy měli městu svým postupem způsobit škodu ve výši 502 840 Kč, a tím se dopustit přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 trestního zákoníku.
2. Žalobkyně v dané trestní věci nejprve všechny obžalované uznala vinnými ze skutku uvedeného v obžalobě s totožnou kvalifikací trestním příkazem ze dne 29. 3. 2017, č. j. 3 T 19/2019 - 958. Všichni obžalovaní proti tomuto trestnímu příkazu podali odpor, načež po provedení hlavního líčení žalobkyně všechny (až na jednoho, jehož trestní stíhání bylo přerušeno v důsledku získání poslanecké imunity) zprostila obžaloby rozsudkem ze dne 3. 4. 2019, č. j. 3 T 19/2017 - 1492, proti němuž nebyly žádnou stranou trestního řízení podány opravné prostředky.
3. Obžaloba byla původně založena na znaleckém posudku ohledně ceny sporné nemovitosti, který sice dospěl k ceně 1 502 840 Kč, avšak jednalo se o cenu stanovenou podle předpisů o oceňování majetku, tedy nikoliv cenu obvyklou v daném místě a čase, podle níž se posuzuje způsobená škoda dle § 137 trestního zákoníku. Po podání obžaloby sami obvinění předložili posudek jiného znalce, který obvyklou cenu stanovil na 1 100 000 Kč. Žalobkyně následně v hlavním líčení přibrala znalecký ústav, který ve svém posudku uzavřel, že obvyklá cena činila pouze 950 000 Kč. Na základě tohoto skutkového zjištění bylo zřejmé, že obvinění městu nemohli prodejem nemovitosti za cenu 1 000 000 Kč žádnou škodu způsobit, a proto byli nakonec zproštěni obžaloby.
4. Žalovaná měla za to, že se v uvedené věci dopustily pochybení jak dozorová a dohledová státní zástupkyně, tak žalobkyně jako soudkyně. Podle názoru žalované měly státní zástupkyně i žalobkyně (soudkyně) okamžitě rozpoznat, že znalecký posudek, na jehož základě byla podána obžaloba, není pro posouzení viny obviněných použitelný, a tomu uzpůsobit svůj postup. V postupu státních zástupkyň žalovaná spatřovala kárné provinění, a podala proti nim tedy kárný návrh, o němž rozhodl kárný senát Nejvyššího správního soudu rozhodnutím ze dne 17. 6. 2020, č. j. 12 Ksz 7/2019 - 196; v případě dozorující státní zástupkyně dospěl, zjednodušeně řečeno, k závěru, že sice pochybila tím, že včas neodhalila použití nesprávného znaleckého posudku, její pochybení však hraničně nedosáhlo závažnosti kárného provinění (srov. bod 251 rozhodnutí); obě státní zástupkyně byly kárného obvinění zproštěny.
5. V případě žalobkyně (soudkyně) měla žalovaná za to, že se dopustila pochybení vydáním trestního příkazu, avšak toto pochybení dle žalované nedosahovalo závažnosti kárného provinění. Proto za něj žalobkyni uložila výtku podle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Proti této výtce směřuje nyní projednávaná žaloba.

II. Napadené rozhodnutí

6. Žalovaná uložila žalobkyni výtku za jednání které konkrétně popsala tak, že „jako samosoudkyně ve věci sp. zn. 3T 19/2017 dne 29. 3. 2017 vydala trestní příkaz, č. j. 3T 19/2019-958, kterým ... uznala obžalované Mgr. Z. P., Mgr. K. S., Ing. R. M., Ing. P. R., Mgr. K. F., Ing. J. P., L. K., V. I., H. E. a P. E. vinnými ze spáchání přechinu porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 trestního zákoníku, ačkoliv pro takový postup nebyly splněny podmínky dané § 314e odst. 1 trestního řádu, čímž ... porušila povinnost stanovenou § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích“.
7. V odůvodnění výtky žalovaná uvedla, že rozhodnutí soudce, byť opřené o určitý právní názor, může představovat zaviněné porušení povinností soudce. V dané situaci měla žalobkyně vydat trestní příkaz pouze tehdy, pokud by podle § 314e trestního řádu byla vina obviněných prokázána spolehlivě. Tak tomu ovšem být nemohlo, protože závěr o vině obviněných byl evidentně založen na znaleckém posudku o ceně nemovitosti, který byl vypracován podle předpisů o oceňování majetku, a nebyl tedy pro trestní řízení použitelný. Tuto skutečnost ostatně v hlavním líčení odhalil revizní znalecký posudek, na jehož základě byli nakonec obvinění zproštěni obžaloby.
8. Ohledně zvoleného opatření žalovaná uvedla, že obvinění v důsledku pochybení žalobkyně po státu nárokují náhradu újmy ve výši přesahující 21 milionů Kč, a jednalo se tak o pochybení relativně závažné. Na druhé straně však dle žalované nesprávný postup žalobkyně nebyl jedinou příčinou celé situace, a proto stačilo uložení výtky dle § 88a zákona o soudech a soudcích.

III. Žaloba

9. Žalobkyně uplatnila v zásadě jen jediný žalobní bod, který obsáhle rozvedla. Uvedla, že výtkou bylo zasaženo do její nezávislosti jednak jako soudkyně, jednak jako předsedkyně Okresního soudu v Chomutově. Žalobkyně výslovně namítla, že jí výtky byla uložena „právě jakožto „předsedkyni Okresního soudu“, nikoliv jen jako samosoudkyni, byť je jí vytýkáno pouze pochybení při výkonu soudcovské činnosti, nikoliv činnosti předsedkyně okresního soudu“.
10. Žalobkyně připomněla, že nezávislost soudní moci je ústavně chráněna; sem patří jak institucionální nezávislost, tak nestrannost v konkrétní věci. Dle názoru žalobkyně došlo uložení výtky k zásahu do obou aspektů soudcovské nezávislosti, neboť jí byl žalovanou v zásadě předestřen právní názor, podle kterého měla postupovat, pokud se chtěla vyhnout disciplinárnímu postihu. Rozhodnutí trestním příkazem podle § 314e zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, (dále jen „trestní řád“) je dle názoru žalobkyně rozhodnutím ve věci samé, které podléhá stejným garancím jako jakékoliv jiné soudcovské rozhodování. Trestní příkaz se sice neodůvodňuje, avšak i přesto je vydáván na základě volné úvahy soudce po zhodnocení důkazů.
11. Odkaz žalované na judikaturu kárných senátů rozhodujících ve věcech soudců, dle níž lze soudce za určitých okolností postihnout i za pochybení při rozhodovací činnosti, byl dle názoru žalobkyně nepřipadný. V konkrétním rozhodnutí, na něž žalovaná odkázala, byl soudce postižen za nerespektování jednoznačných procesních podmínek stanovených zákonem pro přezkum ochranných opatření, nikoliv za volnou úvahu při hodnocení důkazů. Nejednalo se tedy o srovnatelné situace.
12. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že se výtky zčásti dotýká dosud pravomocně neskončené věci. O vině jednoho z obžalovaných, který je poslancem Parlamentu České

republiky, totiž dosud nemohlo být rozhodnuto, neboť nebyl k trestnímu stíhání Poslaneckou sněmovnou vydán, a jeho stíhání je proto přerušeno až do skončení imunity. Tato skutečnost dále posiluje zásah napadeného rozhodnutí do soudcovské nezávislosti žalobkyně.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

13. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedla, že text ustanovení § 88a zákona o soudech a soudcích nevylučuje, aby byla soudci uložena výtku za méně závažné porušení povinností, kterého se dopustí při rozhodovací činnosti. Jestliže judikatura kárných senátů dovodila, že rozhodovací činnost může v závažných případech představovat kárné provinění, pak dle žalované neexistuje důvod, proč by nemohla být za méně závažné, ale typově stejné jednání uložena výtku.
14. Ustanovení § 314e trestního řádu dle žalované klade na samosoudce rozhodujícího trestním příkazem zcela jednoznačný požadavek, aby měl vinu za spolehlivě prokázanou shromážděnými důkazy. V nyní projednávané věci je dle žalované zcela evidentní, že žádné takové důkazy ve spise v době, kdy žalobkyně trestní příkaz vydala, nebyly. Žalobkyně se tedy dle žalované dopustila zjevného porušení zákona, a uložení výtky proto bylo namístě. Žalobní námitky procesního charakteru dle žalované taktéž nebyly důvodné.
15. Žalobkyně na vyjádření žalované reagovala replikou, v níž setrvala na své argumentaci uplatněné již v žalobě, kterou stručně zrekapitulovala.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Nejprve je třeba předeslat, že ačkoliv zákon výtku neoznačuje za rozhodnutí ve formálním smyslu a nestanoví, že by se o ní vedlo správní řízení, jedná se o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, č. 3779/2018 Sb. NSS, bod 77). Proti výtce není přípustný řádný opravný prostředek (tamtéž, bod 82). Věcnému projednání žaloby tedy nic nebrání.
17. Pokud jde o určení žalovaného, je jím dle názoru městského soudu přímo ministryně, která je označena za správní orgán udělující výtku v § 88a zákona o soudech a soudcích ve spojení s § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (srov. přiměřeně označení žalovaného v usnesení rozšířeného senátu NSS č. 3779/2018 Sb. NSS, cit. výše). Žalobkyně sice z procesní opatrnosti za žalované označila jak Ministerstvo spravedlnosti, tak ministryni, soud ji však nevyzýval k úpravě označení žalovaného a bez dalšího jednal pouze s ministryní, neboť v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vyplývá určení žalovaného přímo z § 69 s. ř. s. a soud žalovaného identifikuje sám z úřední povinnosti (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS).
18. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila v přípise ze dne 20. 12. 2019 a žalovaná s ním nevyjádřila nesouhlas.

20. Městský soud ve věci neprováděl žádné důkazy nad rámec správního spisu žalované. Za funkční součást správního spisu městský soud považoval i trestní spis Okresního soudu v Chomutově, z něhož ministryně při vydání napadeného rozhodnutí zjevně vycházela, a s nímž byla před vydáním napadeného rozhodnutí seznámena i žalobkyně.
21. Žaloba je důvodná.

Zda byla výtku žalobkyni uložena jako soudkyni, nebo předsedkyni soudu

22. Nejprve bylo třeba vypořádat se s námitkou žalobkyně, že jí výtku byla uložena jako předsedkyni soudu, ačkoliv se vytýkaného jednání dopustila při výkonu funkce soudkyně, nikoliv při výkonu funkce předsedkyně. Tato námitka není důvodná. Z napadeného rozhodnutí je nade vší pochybnost zřejmé, že je žalobkyni výtku uložena jako soudkyni, nikoliv jako předsedkyni soudu. Opačný závěr žalobkyně vyvozovala zřejmě ze skutečnosti, že ji žalovaná v úvodu rozhodnutí oslovuje „*Vážená paní předsedkyně*“, avšak tomuto oslovení nelze přikládat žádné právní důsledky. Žalovaná zkrátka v oslovení respektovala zavedený stylistický úzus, dle něž se adresát oslovuje nejvyšší funkcí či titulem (srov. internetová jazyková příručka Ústavu pro jazyk český, *Oslovení a závěrečný pozdrav: „Nižšími funkcemi obvykle neoslovujeme.“*).
23. Podstatný je popis skutku, který je v dopise, jímž byla výtku uložena, zcela jednoznačný. Žalovaná uvedla, že výtku žalobkyni uložila „*za ... jednání spočívající v tom, že jste jako samosoudkyně...*“. Ani v odůvodnění rozhodnutí nebylo uvedeno nic, z čeho by bylo možno dovodit, že je žalobkyně sankcionována jako předsedkyně soudu. Napadené rozhodnutí tedy v tomto ohledu bylo jednoznačné, bezrozporné a přezkoumatelné.

Nepřípustnost uložení výtky za rozhodovací činnost soudce

24. K věci samé žalobkyně uplatnila jen jediný žalobní bod. Tvrdila, že žalovaná výtkou nepřípustně zasáhla do její soudcovské nezávislosti a že je *a priori* nepřípustné, aby ministryně jako orgán moci výkonné vlastním rozhodnutím sankcionovala jednání soudce záležející v jeho rozhodovací činnosti. Tento žalobní bod je důvodný.
25. Podle § 88a zákona o soudech a soudcích může orgán státní správy soudců, který je oprávněn podat návrh na zahájení kárného řízení, je oprávněn uložit soudci výtku za „*drobné nedostatky v práci nebo drobné poklesky v chování*“.
26. Výklad i aplikace každého ustanovení zákona, ať už ze strany rozhodujícího orgánu státní správy nebo ze strany soudů přezkoumávající takové rozhodnutí, musí být v souladu s Ústavou ČR a ústavními principy právního státu, mezi které patří i důsledné dodržování dělby moci mezi mocí zákonodárnou, výkonnou a soudní, které je jednou z garancí zachování demokratického právního státu. Součástí ústavního principu dělby moci je nastavit takový systém uspořádání správy justice, aby nemohlo dojít k zasahování moci výkonné do výkonu rozhodovací činnosti soudů. Aby soudy mohly plnit svoji úlohu spravedlivého rozhodování sporů a ochrany práv občanů, nesmí být připuštěna možnost moci výkonné či zákonodárné posuzovat nebo hodnotit správnost nebo zákonnost rozhodování soudů. Náš demokratický právní řád zakotvuje široký a úplný systém řádných i mimořádných opravných prostředků, na jejichž základě jsou vyššími soudy přezkoumávána a následně rušena nebo měněna nezákonná rozhodnutí soudů nižších instancí. Aby byla zaručena nezávislost justice, může k přezkumu rozhodovací činnosti soudců docházet jen v rámci soudní moci.

27. Pokud tedy zákon v ustanovení § 88a svěřuje ministru spravedlnosti pravomoc uložit soudci výtku za „*drobné nedostatky v práci nebo drobné poklesky v chování*“, musí se v souladu s ústavními principy zaručujícími nezávislost soudní moci a zákazem zasahování moci výkoné do rozhodovací činnosti soudů, jednat pouze o takové nedostatky, které nespočívají v rozhodovací činnosti soudce. Zákaz zasahování moci výkoné do rozhodovací činnosti soudů spočívá v zamezení jakémukoliv posuzování a hodnocení správnosti nebo zákonnosti jednotlivých rozhodnutí soudů a tím spíše v zákazu ukládání sankcí za rozhodování soudcům, jestliže se orgán moci výkoné domnívá, že v daném případě se jedná o nesprávné nebo nezákonné rozhodnutí.
28. Z uvedeného vyplývá, že ustanovení § 88a zákona o soudech a soudcích je možné vykládat pouze tak, že soudce může být výtkou sankcionován výlučně pro jednání, nelze podřadit pod rozhodovací činnost. K tomuto závěru vedou jednak základní ústavní principy vyvěrající z dělby moci, jednak garance plynoucí z práva Evropské unie.

Ústavní garance nezávislosti soudní moci

29. Podle čl. 2 odst. 1 Ústavy lid vykonává státní moc prostřednictvím moci zákonodárné, výkoné a soudní. Soudní moc vykonávají podle čl. 81 Ústavy nezávislé soudy; nezávislost soudců při výkonu jejich funkce garantuje čl. 82 odst. 1 Ústavy. Stejně tak Listina základních práv a svobod ve svém čl. 36 odst. 1 garantuje každému právo domáhat se svých práv u nezávislého a nestranného soudu.
30. Dělbá moci je základním kamenem českého ústavního řádu a nezávislé soudy a soudci jsou její nezbytnou součástí. Jak vyložil Ústavní soud, stát je „*povinen vytvářet institucionální předpoklady pro to, co, pokud jde o justici, platí jako specifické a nepodmíněné, totiž konstituování a etablování reálné nezávislosti soudů, jako – pro stabilizaci nejen jejich pozice, ale i celého demokratického systému, ve vztahu k legislativě a exekutivě – významného státotvorného, současně však i polemického, prvku*“ (nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 7/02, část V.). Nezávislost soudního rozhodování je nezbytná proto, aby v jednotlivých případech bylo rozhodováno na základě práva, a nikoliv různých partikulárních zájmů či veřejného mínění. Z hlediska brzd a protivah při výkonu státní moci je také podstatné, aby soudnictví nesloužilo moci výkoné či zákonodárné k získání většího vlivu, než jim vyplývá z ústavního řádu (srov. Šimíček, V. in: Bahýľová, L a kol.: *Ústava České republiky. Komentář*. Praha, 2010, str. 966 - 968).
31. Nezávislost soudnictví pochopitelně neznamená, že soudy nebo jednotliví soudci by mohli rozhodovat svévolně nebo v rozporu se zákonem. Právní řád v tomto ohledu poskytuje řadu záruk. Jednotliví soudci si nemohou své případy vybírat, nýbrž jsou povinni rozhodovat ve věcech, které jim jsou přiděleny na základě objektivních a předem stanovených pravidel (rozvrhu práce). Zejména je však každý soudce vázán platným právem, jeho sjednocujícím výkladem poskytovaným vrcholnými soudy a případnými rozhodnutími nadřízených soudů v konkrétní věci. Právě prostřednictvím opravných prostředků a víceinstančního rozhodování je vyloučena případná svévole nebo nezákonný postup konkrétního soudu, respektive soudce.
32. Dojde-li tedy v konkrétní věci k nezákonnému rozhodnutí, ať už na základě legitimního právního názoru konkrétního soudce, nebo na základě soudcova pochybení, lze nápravu zajistit prostřednictvím opravných prostředků, které za tímto účelem stanoví příslušný procesní předpis. Ve zcela výjimečných případech, kdy je pochybení soudce závažné nebo opakované, může být namísto i uložení disciplinární sankce. Aby však byla zachována

nezávislost soudní moci, nemůže soudce za jeho rozhodování v žádném případě trestat přímo orgán moci výkonné nebo zákonodárné, nýbrž tak musí činit orgán na těchto složkách moci nezávislý. Za tímto účelem bylo do českého právního řádu zakotvené kárné řízení, v němž o vině a kárném opatření rozhodují kárné senáty složené jak ze soudců, tak ze zástupců jiných právnických profesí.

33. Názor žalované, že může soudce za jeho rozhodovací činnost sankcionovat sama, a to na základě vlastní úvahy prostřednictvím uložení výtky, nelze akceptovat, neboť je s výše uvedenými ústavními principy v rozporu. Pokud by ministr spravedlnosti mohl sám kontrolovat, jestli soudci v konkrétních případech rozhodují v souladu se zákonem, došlo by tím k obcházení systému opravných prostředků i smyslu kárného řízení před nezávislým kárným senátem, což by způsobilo nepřipustné vychýlení z rovnováhy mezi mocí výkonnou a mocí soudní. Před tímto nebezpečím varoval Ústavní soud již v nález ze dne 11. 7. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 18/06, části VII., kde uvedl, že „z Ústavy vyplývá nutnost autonomního postavení soudní moci. Tento Ústavou předpokládaný a ‚ideální‘ stav však v podmínkách České republiky neexistuje, neboť soudní moc zde nepředstavuje svébytnou a samostatnou reprezentaci, nemůže se projevovat navenek jako jedna z nezávislých mocí, ale je fakticky reprezentována Ministerstvem spravedlnosti, což se zobrazuje i v celé úpravě modelu správy soudů de lege lata.“ Tamtéž Ústavní soud dovodil, že zvláště v daném stavu, který není z hlediska dělby moci ideální, se uplatní „maxima, dle které naprosto přirozeným důsledkem a podmínkou institucionální nezávislosti je nezávislost personální, která vybavuje představitele soudní moci potřebnou mírou autonomie na vnějších vlivech“.
34. Jakkoliv takové uspořádání státní správy soudů, které v České republice v současné době existuje, není samo o sobě protiústavní, je třeba pravomoci orgánů moci výkonné vůči soudcům vykládat právě proto restriktivně, a to především tak, aby na rozhodovací činnost soudce nemohl být vyvíjen politický tlak a ani nebyl vyvoláván dojem, že takový tlak vyvíjen být může. Pravomoc ministra spravedlnosti uložit soudci výtku podle § 88a zákona a soudech a soudcích tedy nemůže být interpretována tak, že ministr může soudcům vytýkat pochybení při rozhodování obdobně, jako to smějí činit nezávislé kárné senáty.

Principy zaručující nezávislost soudců vyplývající z práva Evropské unie

35. Uvedený závěr dále vyplývá též z práva Evropské unie, jak je vykládáno judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Soudy obecně jsou povinny veškerá ustanovení vnitrostátního práva vykládat v souladu s právem Evropské unie, a to z úřední povinnosti (srov. čl. 288 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 10. 4. 1984, C-14/83, *Von Colson*). V nyní projednávané věci je třeba vzít v úvahu ustanovení čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce Smlouvy o Evropské unii (dále jen „SEU“) a principy nezávislosti justice, které z něj vyplývají. Podle uvedeného ustanovení „[č]lenské státy stanoví prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých právem Unie“.
36. Městský soud zvážil, zda je nyní projednávaná věc pokryta právem Unie. Je zjevné, že žalobkyně nebyla výtkou ministryně spravedlnosti sankcionována za rozhodnutí v řízení, v němž by aplikovala právo Evropské unie. Tato skutečnost však na aplikovatelnost čl. 19 odst. 1 SEU a z něj vyplývajících garancí nemá vliv, neboť toto ustanovení se vztahuje na kteréhokoli soudce, který je způsobilý rozhodovat o otázkách týkajících se uplatňování nebo výkladu unijního práva (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 24. 6. 2019, C-619/18, *Komise proti Polsku (Nezávislost Nejvyššího soudu)*, bod 51).

Žalobkyně jako trestní soudkyně českého soudu nepochybně je v obecné rovině způsobilá rozhodovat o otázkách uplatňování a výkladu unijního práva, které prozařuje celým právním řádem členských států, včetně práva trestního. Unijní garance nezávislosti soudců se na ni tedy aplikují.

37. Soudní dvůr dospěl k závěru, že z čl. 19 odst. 1 SEU vyplývá povinnost členských států garantovat nezávislost i nestrannost soudců (rozsudek velkého senátu Soudního dvora C-619/18, cit. výše, body 71 - 74). Tytéž standardy vyplývají z garance práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 47 Listiny základní práv EU (k totožnosti standardů podle obou článků unijního práva srov. stanovisko generálního advokáta Bobka ze dne 23. 9. 2020 ve věci C-83/19, *Asociația "Forumul Judecătorilor din România" a další*, bod 213). Městský soud tedy judikaturu Soudního dvora k principu nezávislosti justice vyplývající z obou uvedených ustanovení považuje za vzájemně zaměnitelnou.
38. Soudní dvůr dovedl, že režim disciplinárního postihu soudců musí především zajišťovat, **„aby se zabránilo jakémukoli riziku použití takového režimu jakožto systému politické kontroly obsahu soudních rozhodnutí. V této souvislosti představuje stanovení pravidel – kterými jsou především definována jak jednání představující kárné přestupky, tak konkrétně použitelné sankce, které stanoví zásah nezávislého orgánu v souladu s postupem, který v plné míře zaručuje dodržování práv zakotvených v člancích 47 a 48 Listiny, zejména práva na obhajobu, a která zakotvují možnost napadnout rozhodnutí kárných orgánů soudní cestou – soubor základních záruk pro účely zachování nezávislosti soudní moci“** (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 7. 2018, C-216/18 PPU, *Minister for Justice and Equality (Nedostatky v systému soudnictví)*, bod 67, zvýraznění doplněno městským soudem; shodně též rozsudek ve věci C-619/18, cit. výše, bod 77, a usnesení velkého senátu Soudního dvora ze dne 8. 4. 2020, C-791/19 R, *Komise proti Polsku*, bod 34).
39. Nezávislost je podle názoru městského soudu zapotřebí chápat především jako zapovězení infiltrace jiné státní moci do činnosti takového orgánu (srov. plenární nález Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2006, Pl. ÚS 18/06). Taková nezávislost však nemůže být zaručena právě u ministra spravedlnosti coby člena vlády, tj. člena vrcholného orgánu moci výkonné (čl. 67 odst. 1 Ústavy) a vedoucího ministerstva spravedlnosti. Výkon státní správy soudů poté zahrnuje především administrativní a organizační činnosti nad chodem soudů (srov. § 118 a násl. zákona o soudech a soudcích), přičemž ministerstvo zabezpečuje pro činnost soudů rozpočtové prostředky /srov. § 123 odst. 1 písm. c) a d) zákona o soudech a soudcích/. Úkolem státní správy soudů tedy není hodnocení rozhodovací činnosti soudní moci. Městský soud zdůrazňuje, že obecně platí, že z ustanovení § 118 odst. 2 zákona o soudech a soudcích vyplývá, že výkon státní správy soudů „nesmí zasahovat do nezávislosti soudů“ a v případě ministerstva podle § 123 odst. 2 zákona o soudech a soudcích platí, že „sleduje a hodnotí postup vrchních, krajských a okresních soudů v řízení a rozhodování pouze z hlediska dodržování zásad důstojnosti jednání a soudcovské etiky a zda v řízení nedochází ke zbytečným průtahům.“
40. Primárním úkolem ministerstva spravedlnosti ve vztahu k soudům je zabezpečovat administrativní podmínky pro jejich činnost, především však, protože se jedná o orgán moci výkonné, nemůže být takový orgán nezávislý. Městský soud je proto toho názoru, že za nezávislé orgány proto nelze považovat nejen ministra spravedlnosti (resp. ministerstvo spravedlnosti), ale ani jiné orgány státní správy, které mají podle § 88a zákona o soudech a soudcích pravomoc udělit soudci výtku.

41. Výtka je sice nejmírnější sankcí, která soudci podle zákona o soudech a soudcích hrozí, její význam však nelze bagatelizovat. Zaprvé, samotná skutečnost, že je rozhodnuto o porušení povinností soudce, pro něj nutně představuje významný zásah do profesní pověsti. To platí tím spíše, pokud orgán, který o výtce rozhodl, tuto skutečnost medializuje. Obsazování postu ministra spravedlnosti je aktem politické vůle, a jeho činnost je už jen z tohoto důvodu sledována médii, udělení výtky může představovat velmi citelný zásah do profesní i osobnostní sféry soudce.
42. Vedle obecného zásahu do soudcovy pověsti může mít uložení výtky důsledky i pro jeho další kariéru, tedy pro případnou možnost přeložení na soud vyššího stupně či získání vedoucí funkce v justici. To platí tím spíše, že pro kariérní růst soudce v České republice nejsou stanovena žádná přesná a předvídatelná pravidla, a významnou roli tedy mohou hrát formálně neuchopitelná kritéria, jako je právě soudcova pověst. Ta může být poškozena dokonce i uložení nezákonné výtky, která je případně následně v soudním přezkumu zrušena. Právě pro vyloučení takové eventuality je třeba trvat na nezávislosti orgánů, které mohou posuzovat rozhodovací činnost soudců, a to bez ohledu na případnou možnost přezkumu jejich rozhodnutí nezávislým soudem, kterými jsou v české republice pouze kárné senáty.
43. Dále platí, že pokud byla soudci uložena výtka, může se jednat o okolnost, která bude vzata v úvahu v jeho neprospěch při řešení jeho případných budoucích pochybení, a to včetně ukládání opatření v kárném řízení. V důsledku uložení výtky tedy může být soudci v budoucnu uloženo přísnější kárné opatření, než které by mu bylo uloženo, pokud by byl bezúhonný.
44. Podpůrně je třeba dodat, že dalším potenciálním důsledkem uložení výtky by mohla být povinnost soudce zaplatit státu regresní úhradu případné náhrady škody, kterou stát vyplatil, a to podle § 17 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „**zákon o odpovědnosti za škodu**“). Podle tohoto ustanovení lze po soudci regres požadovat, „*pokud byla vina soudce ... zjištěna v kárném nebo trestním řízení*“. Judikatura civilních soudů, do jejichž kompetence by tato otázka spadala, dosud neřešila, zda je tato podmínka naplněna i v případě uložení výtky, která se neukládá v kárném řízení *stricto sensu*. V nynějším řízení před městským soudem jako soudem správním není tato otázka předmětem sporu, a tedy není namístě ji autoritativně vyřešit. Nelze však odhlédnout od závěru kárných senátů, že uložení výtky je disciplinární sankcí, která brání následnému potrestání soudce v kárném řízení z důvodu překážky *ne bis in idem*, a že se tedy v tomto smyslu jedná o sankci srovnatelnou se sankcí uloženou v kárném řízení (rozhodnutí kárných senátů Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2010, č. j. 13 Kss 2/2010 - 87, a ze dne 4. 4. 2012, č. j. 11 Kss 4/2011 - 120). V tomto kontextu je představitelné, že judikatura v budoucnu zaujme názor, že § 17 odst. 2 zákona o odpovědnosti a škodu umožňuje uplatnění regresu vůči soudci i na základě pravomocného rozhodnutí o uložení výtky. V takovém případě by však uložení výtky mohlo pro soudce představovat ještě tíživější důsledky, než které byly shrnuty výše. Toto riziko je v kontextu nyní projednávané věci relevantní, neboť žalovaná v bodu 20 napadené výtky uvádí, že hlavním důvodem pro uložení výtky byla právě škoda, která nejspíš státu v důsledku postupu žalobkyně vznikne. Nelze tedy vyloučit, že by se žalovaná následně vydala právě cestou požadavku na regresní úhradu.

45. S ohledem na vše výše uvedené je třeba dospět k závěru, že výtka je disciplinární sankcí, o níž pojednává citovaná judikatura Soudního dvora. Dále tedy městský soud zvažoval, zda je uložení výtky podle § 88a zákona o soudech a soudcích v rozporu s unijním právem vždy, nebo jen vůči některým sférám činnosti soudce. Dospěl přitom k závěru, že uložení výtky orgánem, který není nezávislý, může být za určitých okolností přípustné, avšak pouze ve vztahu k takovému jednání soudce, které přímo nesouvisí s jeho rozhodovací činností v rámci výkonu soudnictví, a bezesbýtku spadá do kompetence orgánů státní správy soudů. Jak totiž vyplývá z výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci C-216/18 PPU, účelem požadavku na nezávislost orgánů rozhodujících o kárných deliktech je předejít „*jakémukoli riziku použití takového režimu jakožto systému politické kontroly obsahu soudních rozhodnutí*“. Udělení výtky za takové jednání soudce, které nepředstavuje soudní rozhodování, se tedy unijnímu právu nepřičí.
46. Vodítko pro určení hranice mezi sférou činnosti soudce, která spadá pod kontrolní kompetenci orgánů státní správy soudů, a sférou, která již představuje nezávislou rozhodovací činnost, ostatně jasně poskytuje § 164 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Dle tohoto ustanovení se jednotlivci mohou obracet na orgány státní správy soudů se stížnostmi, avšak pouze, „*jde-li o průtahy v řízení nebo o nevhodné chování soudních osob anebo narušování důstojnosti řízení před soudem*“. V tomto ohledu je zásah orgánů moci výkonné do činnosti soudců přípustný, neboť „*soudcovská nezávislost neznamená, že soudce může být při svém rozhodování liknavý*“ a „*rychlost rozhodování není možné stavět do protikladu s nezávislostí soudce*“ (nález Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 60/04, část V). Obdobný limit, který omezuje orgány státní správy soudů v rozhodování o stížnostech, musí platit i ve vztahu k jednání soudce, za které mu může být uložena výtka. Může se jednat pouze o postih za jednání soudce, které stojí mimo procesní postupy v řízení a vlastní rozhodovací činnost, tedy typicky průtahy v řízeních či nevhodné chování soudce. K tomuto závěru ostatně navádí i samotný text § 88a zákona o soudech a soudcích, který odkazuje na „*nedostatky v práci*“ a „*poklesky v chování*“.
47. Z výše uvedených důvodů lze uzavřít, že § 88a zákona o soudech a soudcích je třeba ve světle čl. 19 odst. 1 SEU i českého ústavního pořádku vykládat tak, že orgánům státní správy soudů nesvěřuje pravomoc uložit soudci výtku za jednání spočívající v jeho rozhodovací činnosti při výkonu soudnictví.

Toliko na okraj lze ještě upozornit, že výše uvedené závěry jsou podpořeny i dokumenty Rady Evropy (tzv. *soft law*). Poradní sbor evropských soudců ve svém stanovisku č. 1 ze dne 23. 11. 2001 uvedl, že nezávislost orgánu rozhodujícího o disciplinárních postizích soudce mimo řízení před soudem je otázkou zvláštního významu (bod 60). Totožný závěr vyplývá i z bodu 6 dokumentu *Magna charta evropských soudců* vydaného týmž orgánem dne 17. 10. 2010 [CCJE (2010)3 Final]: *Disciplinární řízení se musí konat před nezávislým orgánem s možností opravného prostředku, o němž rozhoduje soud*. Zpráva Poradního sboru evropských soudců z 5. 6. 2015 *Nejnižší standardy soudnictví V: Kárná řízení a odpovědnost soudců* za roky 2014-2014 pak zdůrazňuje, že kárné řízení a ukládání trestů by mělo být v rukou orgánu nezávislého na vládě a že ministerstvo spravedlnosti nemůže mít v tomto systému významnou úlohu (str. 13 a 28). Tyto dokumenty městský soud utvrzují v závěru, že na výše shrnutých principech panuje široká shoda napříč evropskými státy.

Závěry judikatury kárných senátů

49. Je již jen odrazem výše uvedeného, že judikatura kárných senátů rozhodujících ve věcech soudců připouští disciplinární postih soudců v souvislosti s jejich rozhodovací činností jen za velmi výjimečných okolností. Jak uvedl kárný senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2013, č. j. 16 Kss 6/2012 - 114, bodu 36, *„nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, odůvodněné jiným právním názorem, může představovat důvod pro zahájení kárného řízení s příslušným soudcem v zásadě pouze tehdy, pokud je z okolností případu patrné, že buď (1.) bylo porušeno jednoznačné znění aplikované právní normy, anebo (2.) nebylo respektováno zrušovací rozhodnutí výše postaveného soudu v konkrétní věci (k tomu podrobněji viz např. rozhodnutí NSS ze dne 10. 5. 2011, č. j. 13 Kss 11/2010 - 51) či (3.) existuje jednotná a ustálená judikatura nejvyšších soudů, kterou daný soudce odmítl akceptovat bez toho, aby svůj odlišný právní názor podepřel komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací“*.
50. Výjimečnost takového postupu potom vyplývá z rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 16 Kss 7/2017 - 223, v jehož bodu 74 se uvádí, že *„kárný postih za nerespektování pokynů vyšší soudní instance připadá v úvahu toliko v mimořádných situacích, jako poslední prostředek poté, co mírnější prostředky opakovaně selhávaly. Náprava nesprávnosti soudu nižší instance má být v první řadě provedena na základě opravných (či jiných podobných) prostředků, tedy v rámci instančních vztahů. Nestačí-li to, je na místě v odůvodněných případech odejmout věc příslušnému soudci či soudnímu senátu; procesní řády pro řízení před soudy s takovou eventualitou počítají (v trestním řízení viz § 149 odst. 5, § 262 trestního řádu). Teprve selžou-li tyto prostředky v případě konkrétního soudce nikoli ojediněle, nýbrž opakovaně, a celkové hodnocení jeho činnosti ukazuje, že daný soudce dlouhodobě není schopen rozhodovat tak, aby v prostřednictvím jeho osoby justiční systém poskytoval konzistentní výstupy, je na místě zvážit kárný postih“* (zvýraznění doplněno městským soudem).
51. Z uvedených závěrů lze dovodit, že kárný postih soudce pro jeho rozhodovací činnost je možný jen v případech výjimečných, ojedinělých a mimořádně závažných. Z toho nutně vyplývá, že výtku nikdy vhodným prostředkem k disciplinárnímu postihu soudce za jednání v rámci jeho rozhodovací činnosti být nemůže, neboť se z povahy věci může týkat pouze méně závažných porušení povinností soudce. Proto se také žalovaná mýlila, když v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě odkazovala na judikaturu kárných senátů týkající se kárného provinění soudce. Z principu nezávislosti soudů, stejně jako přímo z rozhodnutí kárných senátů, která byla právě citována, totiž vyplývá, že žalovaná při ukládání výtky není ve stejné pozici jako kárné senáty.
52. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba uzavřít, že výtku podle § 88a zákona o soudech a soudcích lze soudci uložit jen za drobná porušení jeho povinností mimo vlastní rozhodovací činnost. Orgán státní správy soudů, který má pravomoc k udělení výtky, nesplňuje požadavek nezávislosti, který musí být kladen na každý orgán, jenž rozhoduje o jakékoliv disciplinární sankci pro soudce v souvislosti s jeho rozhodovací činností. Za pochybení při rozhodovací činnosti lze soudce postihnout jen zcela výjimečně, jestliže postupuje v rozporu se zákonem zjevně a dlouhodobě, a lze tak učinit pouze v rámci kárného řízení před nezávislým kárným senátem.

Aplikace obecných východisek na nyní projednávanou věc

53. V nyní projednávané věci byla žalobkyně výtkou postižena za to, že v konkrétní trestní věci vydala trestní příkaz, který byl dle názoru žalované zjevně nezákonný. Udělení výtky z těchto důvodů je v rozporu s výše uvedeným výkladem § 88a zákona o soudech a soudcích, neboť vydání trestního příkazu bezpochyby spadá pod rozhodovací činnost soudce při výkonu soudnictví. I kdyby byl trestní příkaz vydaný žalobkyní nezákonný, primárním prostředkem k nápravě jeho nezákonnosti byly opravné prostředky dostupné v trestním řízení, jichž ostatně obvinění v daném případě využili a následně byli rozsudkem zproštěni obžaloby (to však samo o sobě neznamená, že byl trestní příkaz v době svého vydání nezákonný, neboť mohou nastávat situace, kdy se v době podání obžaloby vina obžalovaných jeví jako bezpečně prokázaná, ale v hlavním líčení následně vyjdou na základě provedených důkazů najevo další skutečnosti, které vinu vyvracejí). I kdyby však žalovaná měla za to, že postup žalobkyně v dané trestní věci byl natolik výjimečně vadný, že zasluhoval disciplinární postih, mohla žalovaná využít své pravomoci a na žalobkyni podat kárný návrh, o němž by rozhodl nezávislý kárný senát.
54. Městský soud je si vědom skutečnosti, že trestní příkaz představuje rozhodnutí *sui generis*, které se neodůvodňuje (srov. § 314f odst. 1 trestního řádu *a contrario*), přičemž o opravném prostředku proti němu nerozhoduje soud vyšší instance. To však neznamená, že by kárný senát hypoteticky nemohl hodnotit, zda soudce vydáním trestního příkazu neporušil své povinnosti způsobem, který dle výše citované judikatury zakládá kárné provinění. Nelze tedy *a priori* vyloučit, že by jednání spočívající ve vydání trestního příkazu mohlo představovat kárné provinění ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.
55. Žalovaná však kárný návrh nepodala, a městskému soudu tedy v nyní projednávané věci nepřísluší posuzovat, zda se žalobkyně případně mohla dopustit kárného provinění. Zhodnocení, zda jsou splněny podmínky pro podání kárného návrhu, je výlučně v diskreci kárného navrhovatele. Žalovaná v nyní projednávané věci evidentně měla za to, že pochybení, které spatřovala v rozhodnutí žalobkyně, intenzity kárného provinění nedosáhlo, a proto kárný návrh nepodala. Jak ovšem vyplývá z výše uvedených závěrů, v takovém případě nemohla být žalobkyně za své rozhodnutí sankcionována vůbec. I kdyby vydání trestního příkazu bylo nezákonné, jeho důsledky byly po podání odporů odstraněny následným zprošťujícím rozhodnutím v hlavním líčení.
56. Pokud by městský soud připustil uložení výtky ministryní spravedlnosti za rozhodnutí v konkrétní trestní věci, došlo by k porušení principů nezávislosti soudců, jak byly shrnuty výše. Vážně by přitom hrozilo nebezpečí, že postup žalované vyvolá ve veřejnosti obavy, zda na rozhodování soudců není vyvíjen politický tlak. To platí tím spíše, že žalovaná přistoupila k udělení výtky za rozhodnutí soudce ve věci, kde byli obviněnými politici včetně poslance Poslanecké sněmovny. Z trestního spisu Okresního soudu v Chomutově ostatně vyplývá, že tento obviněný soudu v dřívější fázi trestního řízení sděloval, že bude s tehdejším ministrem spravedlnosti probírat pochybení, která v činnosti soudu spatřoval (srov. č. l. 1248 trestního spisu). Následně tento poslanec skutečně podal k žalované podnět ze dne 2. 5. 2019 (předložen jako součást správního spisu žalované), v němž žádal, aby byla v této věci Ministerstvem spravedlnosti přijata opatření. Takové okolnosti by mohly ve veřejnosti vzbudit dojem, že v případech, v nichž jsou trestně stíháni politici, mohou být soudci sankcionováni za své rozhodování, čímž by došlo k vážnému ohrožení důvěry v nezávislou justici. Městský soud zdůrazňuje, že v nyní projednávané věci není důvodu se domnívat, že žalovaná skutečně postupovala v úmyslu politicky ovlivňovat rozhodování

soudní moci, i přesto je ale třeba důsledně bránit pochybnostem, které by v tomto ohledu mohly být objektivně vyvolány.

57. Jelikož tedy žalovaná uložila žalobkyni výtku za jednání, které nemůže naplňovat pojem „*drobné nedostatky v práci nebo drobné poklesky v chování*“ dle § 88a zákona o soudech a soudcích, je její rozhodnutí nezákonné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Závěrem lze shrnout, že v projednávaném případě se městský soud v daném kontextu poprvé zabýval interpretací ustanovení § 88 a zákona o soudech a soudcích, podle kterého může ministr spravedlnosti uložit soudci výtku, charakterem této sankce, jakož i stanovením, v jakých případech lze tohoto institutu použít. Jak bylo uvedeno, výklad i aplikace každého ustanovení zákona, ať už ze strany rozhodujícího orgánu státní správy nebo ze strany soudů přezkoumávajících takové rozhodnutí, musí být v souladu s Ústavou ČR a ústavními principy právního státu, mezi které patří i důsledné dodržování dělby moci mezi mocí zákonodárnou, výkonnou a soudní, které je jednou z garancí zachování demokratického právního státu. Zachování nezávislosti justice vyžaduje, aby nebylo připuštěno zasahování moci výkonné do rozhodovací činnosti soudce, proto tato sankce (výtku) může být ministrem spravedlnosti uložena zejména za drobné nedostatky v chování soudce nebo průtahy v řízení, ale nemůže být uložena za takové jednání soudce, které spočívá v jeho rozhodovací činnosti. Náš právní řád disponuje širokým a úplným systémem řádných a mimořádných opravných prostředků zaručujícím, že k odklizení nezákonných rozhodnutí dochází výlučně v rámci moci soudní, jak to vyžadují principy právního státu. Proto je jakékoliv posuzování a hodnocení správnosti nebo zákonnosti jednotlivých rozhodnutí soudců, a tím spíše ukládání sankcí soudcům za jejich rozhodování ze strany moci výkonné porušením ústavních principů, na nichž je založena nezávislost justice, jakožto záruka demokratického právního státu. V projednávaném případě ministryně spravedlnosti uložila soudkyni výtku za jednání spočívající v rozhodovací činnosti soudce, což zákon ani ústavní princip nezávislosti justice neumožňují, proto městský soud rozhodnutí ministryně spravedlnosti podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.
59. Soud nerozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení, protože o uložení výtky se žádné formalizované správní řízení nevede. Rozhodnutí o výtce bylo tímto rozsudkem odstraněno, a žalovaná tedy ve věci nemusí činit žádné další procesní úkony. Žalovaná je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
60. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný, jímž je v nyní projednávané věci žalobkyně, jejíž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a repliky k vyjádření žalované. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činí 10 200 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12 342 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. října 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu